

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saxo og Snorro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 995. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1823_382-txt-shoot-idm146/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

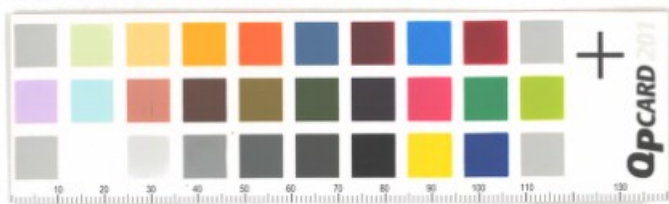
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

satte en anden Isleden, der bedre udtrækker det samme Indhold. Kun da var det Ket, for Stiens Efteld, ubetvinget at bryde Staven over Hæret, naar Indholdet derud var blevet aldeles død og uforskaelig for Menig-Mand, men at det skulde være Tilføjet med Kronikerne, vil dog neppe Noget paastaat, især, da det allerede lader sig paa det Besicmteste gjendrive af Erfaring. Meget mere tør jeg paastaat, at Ingen, som ved Skrifter paa Mødermaalet har ervervet sig en Stemme, skal kunne nægte, at Kronikerne er i det Mindste ligesaa forsaarlige og livlige for Menig-Mand, som nogen af de Bøger, Man ellers byder dem, og skulde man da, desuagtet, for man kan sætte bedre Isleden, have Ket til at vrage dem, maatte det aabenbar være paa Grund, ei af Græden, men af Indholdet.

Her burde jeg maaskee standse; thi det er hardtad usømmeligt at skifte Død med dem, der, for Indholdens Efteld, vilde vrage de ypperste Folke-Bøger om Oldesædres Lærte og Bedrifter, Norden, og vel, udenfor Palastina, hele Verden har at byde; det maa vel og synes unyttigt at tale derom, da Dødsfælle i Hædrenes Skabne, saalidt som Hædrenelands-Kærlighed, hvor den fattes, lader sig med Død indvunde. Er det imidlertid vist, at et godt Død finder altid, om ikke hos Alle, saa dog hos Noget, et godt Efteld, da er det ogsaa et Død i Tide, som minder om, hvor usle alle de Indvendinger ere, som kan gjøres imod Nordens Kroniker, naar Hensigten ei er at rette og forbedre, men at landsforvise dem, og paa Landsforvisning er det i Sandhed mynnet, naar man siger, at Særod Vovstyr og jeg ved Isse hvad af Snorro, gjør Nordens Dikroniker uskikede til at være Folke-Bøger; thi naar disse Bøger ei maae vandre og leve blandt Folket, da er de landsforviste, da har de intet Hjem paa Jorden, men tumles kun om imellem Hænder og Hylter i den vide Løse-Verden. See, derfor maa jeg her, for Folkets Dren, i Hædrenes og i Børnernes Navn, adspørge eder, I sprængte, selvtogte Folk, som misunde vore gamle Kroniker det stille, beskedne Liv i Høvelandbet,

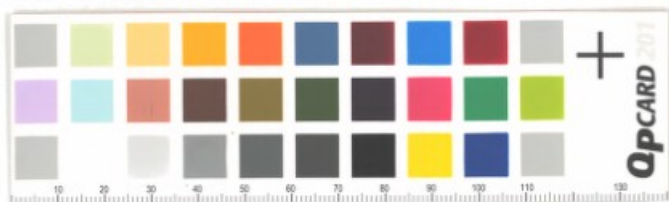
de løste at føre: hvad er deres Brøbe? Er det den, at de trohjertig melde ei blot hvad der tilbrog sig for alles Dine i Høsternes Manddoms-Aar, men ogsaa hvad Sagn der gik i Norden om sære Hænder og stor Bedrift i den tidlige Ungdom, er det en Brøbe, fordi de Sagn, hvad de nødvendig maae, som oftest klinge eventyrlig, og ei sjelden fremfille Børne-Dramme som Helte-Gjerninger, fortælle som sseet hvad Børnet kan drømme, i Fjeder-Ham og Kæmpe-Rustning, at have seet og gjort? Er det en Brøbe, som fortjener Landsforvisning, hvorefter kan I da berømme dem, der indførte saadant eventyrligt Kram fra fremmede Lande, ja vel endog selv indprænte Sligt med Fild i dem, der ret skal vordre floge, ærvelige, fordømsfrie; eller ere maaskee Eventyrene hos Herodot og Livius, for ei engang at tale om den forgydede Homer og tilbøde Virgil, ere de maaskee bedre, fordi de stamme fra Egypten og Babylon, fra Grækenland og Rom? Eller, er det maaskee Kronikerens Efteld, at vi endnu er ikke kommet videre med Særo og Snorro i Dødslysning om Oldtidens sande Bilkaar, at vi, hardtad ligesaa lidt som de, formaae at stille Aenerne fra Kornet, at sige med Beskæmhed: det er Drøm, og det er Daad, og da at fremfille Høret for sig, for hvad det er eller har at betyde? Eller, da nu dette aabenbar er enten Skabnens eller vorets Efteld, er det da Ket, at Kronikerne, og hvad dermed følger, at Folket og at Landet skal unbjældes. Bred I nogen Bog at nævne, som giver os et ligesaa fuldsandigt og levende, men tillige et klarere og troere Billede af Nordens Oldtid, end de Kroniker, jeg nys forbanskede, da har jeg spildt min Tid og min Fild som en Daare, og maa taale, at I spotte mig og mit Værk; men maae I forstumme ved det Svørgemaal, da skal I enten indrømme, at det er onsteligst, de gamle Kroniker, til de afløses af bedre, maa gaare med Held fra Haand til Haand, fra Mund til Mund i Norden, eller ogsaa I skal bevise, at det er ligegyldigt, om et Folk er begejstret for sit Hædernes-Land eller ikke. Kan I bevise det, da er I mine Mestere, ja, ei blot mine, men alle de Høstfærds, som har i Daad og Skrift efter-



satte en anden Isted, der bedre udtrækker det samme Indhold. Kun da var det Ket, for Stiens Efteld, ubetvinget at bryde Staven over Hæret, naar Indholden derved var blevet aldeles død og uforskaelig for Menig-Mand, men at det skulde være Tilfældet med Kronikerne, vil dog neppe Nogen paastaar, især, da det allerede lader sig paa det Besicmteste gjendrive af Erfaring. Meget mere tør jeg paastaar, at Ingen, som ved Skrifter paa Mødermaalet har ervervet sig en Stemme, skal kunne nægte, at Kronikerne er i det Mindste ligesaa forsaarlige og livlige for Menig-Mand, som nogen af de Bøger, Man ellers byder dem, og skulde man da, desuagtet, for man kan sætte bedre Isted, have Ket til at vrage dem, maatte det aabenbar være paa Grund, ei af Græden, men af Indholden.

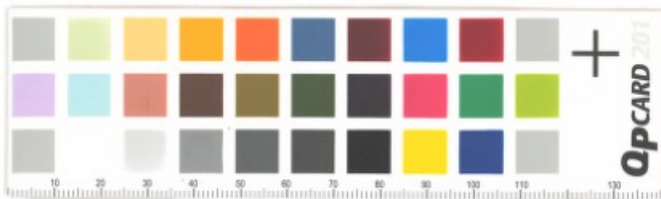
Her burde jeg maaskee standse; thi det er hardtad usømmeligt at skifte Død med dem, der, for Indholdens Efteld, vilde vrage de ypperste Folke-Bøger om Oldesædres Lærte og Bedrifter, Norden, og vel, udenfor Palastina, hele Verden har at byde; det maa vel og synes anstændigt at tale derved, da Dødsfælle i Hædrens Skabne, saalidt som Hædrenslands-Kærlighed, hvor den fattes, lader sig med Død indvære. Er det imidlertid vist, at et godt Død finder altid, om ikke hos Alle, saa dog hos Nogle, et godt Sted, da er det ogsaa et Død i Tide, som minder om, hvor usle alle de Indvendinger ere, som kan gjøres imod Nordens Kroniker, naar Hensigten er ei at rette og forbedre, men at landsforvise dem, og paa Landsforvisning er det i Sandhed mynnet, naar man siger, at Særod Wontyr og jeg ved Iste hvad af Snorro, gjør Nordens Dikroniker uskikede til at være Folke-Bøger; thi naar disse Bøger ei maae vandre og leve blandt Folket, da er de landsforviste, da har de intet Hjem paa Jorden, men tumles kun om imellem Hænder og Hylter i den vide Løse-Verden. See, derfor maa jeg her, for Folkets Dren, i Hædrens og i Børnens Navn, adspørge eder, I sprængte, selvtogte Folk, som misunde vore gamle Kroniker det stille, beskedne Liv i Fødelandet,

de løste at føre: hvad er deres Brøbe? Er det den, at de trohjertig melde ei blot hvad der tilbrog sig for alles Dine i Høsternes Manddoms-Aar, men ogsaa hvad Sagn der gik i Norden om sære Hænder og stor Bedrift i den tidlige Ungdom, er det en Brøbe, fordi de Sagn, hvad de nødvendig maae, som oftest klinge eventyrlig, og ei sjelden fremfille Børne-Dramme som Helte-Gjerninger, fortælle som sseet hvad Børnet kan drømme, i Fjeder-Ham og Kæmpe-Rustning, at have seet og gjort? Er det en Brøbe, som fortjener Landsforvisning, hvorledes kan I da berømme dem, der indførte saadant eventyrligt Kram fra fremmede Lande, ja vel endog selv indprænte Sligt med Fild i dem, der ret skal vordre flogge, ærvelige, fordomsfrie; eller ere maaskee Wontyrene hos Herodot og Livius, for ei engang at tale om den forgydede Homer og tilbødte Virgil, ere de maaskee bedre, fordi de stamme fra Egypten og Babylon, fra Grækenland og Rom? Eller, er det maaskee Kronikernes Efteld, at vi endnu er ikke kommet videre med Særo og Snorro i Dødslysning om Oldtidens sande Bilkaar, at vi, hardtad ligesaa lidt som de, formaar at stille Aenerne fra Kornet, at sige med Beskæmhed: det er Drøm, og det er Daad, og da at fremfille Høret for sig, for hvad det er eller har at betyde? Eller, da nu dette aabenbar er enten Skabnens eller vorets Efteld, er det da Ket, at Kronikerne, og hvad dermed følger, at Folket og at Landet skal ungtialde. Med I nogen Bog at nævne, som giver os et ligesaa fuldsandigt og levende, men tillige et klarere og troere Billede af Nordens Oldtid, end de Kroniker, jeg nys forandkede, da har jeg spildt min Tid og min Fild som en Daare, og maa taale, at I spotte mig og mit Værk; men maae I forstumme ved det Sjørgemaal, da skal I enten indrømme, at det er onstelig, de gamle Kroniker, til de afløses af bedre, maa gaar med Held fra Haand til Haand, fra Mund til Mund i Norden, eller ogsaa I skal bevise, at det er ligegyldigt, om et Folk er begejstret for sit Hædernes-Land eller ikke. Kan I bevise det, da er I mine Mestere, ja, ei blot mine, men alle de Høstfærds, som har i Daad og Skrift efter-



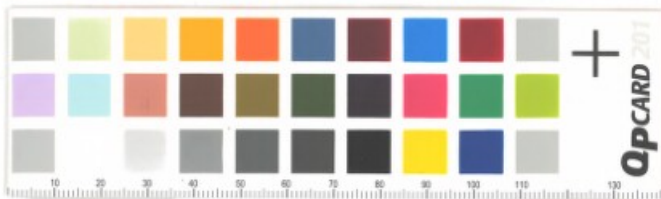
lødt sig uforgjængelige Minde-Mærker; thi det var deres fælle Troe, at endog slæve Sværd fik Rødt som Blødt, men at selv de brøstede Egge lægge sig for Holste-Land. Dog, maaffee var det et Spring jeg gjorde, maaffee kan et Høst begejstres uden at fiende og elste sin Helte-Lid, uden at glæde ved Mindet af de store Mænd og Skrifter, der lyselevende i Holste-Sagn have fra Arilds-Lid søvret over Landet, ja indre som sande Holste-Stjerner i Tidts Duskthed, lige lysende og lige virkelige, kiøndt Ingen kan anvise dem deres indbegnede Plads, ubmaalte dem og deres Afstand: desagnat lige lysende og lige virkelige, og just derfor uendelig gjennemgribende virksomme paa det hele Høst til alle Tider; thi hine Helte med deres Gjerninger udgjøre aabenbar et Aere-Gods, som trodser Skifte-Retten, som eis kun i Hællskab, som Ingen udelukkende, men Alle i Høring kan tilegne sig, of Hvilket den med Rette nyder mest, som mest kan gribe, alt efter den gamle nordiske Lov i Landens Rige: hver nyde, som han nemmer, da Ingen fleer Ufriet! Maaffee, siger jeg, kan et Høst begejstres af Andet: beaandes til at bestræge sig som en udelig Hællhed, til med Mod og Kraft at bestrebe Alt, hvad der vil stille og hvad Gud i det har sammenfriet, til i Hælligt Hællskab at sætte Alt paa Børmene: intet Offer falde for stort, naar det gjælder om Holste-Livets Rørdning og kraftige Fortsættelse? Nei, man sige hvad man vil, berufes kan et Høst af mangeaande Ting, og tee sig i Hællskab med en forbaufende Styrke, men det er kun Bærfærdig-Gang: en Heber-Dram om Kraft og Helte-Mod, som inart forvinder, og efterlader indvortes som udoortes kun Spor af Udelæggelse; begejstres kan kun et Høst paa Nye, naar der i dets Historie søvret en Helte-Land over Fæderne-Bandet, og Det da, i Kiørlighed til dens Bedrifter, gribes igen og besjæles af den. Og hvem tør nu vel nægte, at saadanne Helte-Lænder, i de gamle Kroniker, i Sagn og Viser, søvret over Norden, ja at en eiendommelig Helte-Land søvret over Danmark, ret eiendommelig i hine magelose, kun af Ridsforsand foragtede, ved Caro berarede Holste-Sagn: eiendommelig, saa sandt som det til alle Tider var høimodige Danne-mænd,

som Haa, medfødt, kun med Liv og Løst at kæmpe for det Kiørestte: for Kælle-Mø og Lande-Fred, for Fædre-Mann og Moders-Maal! Hvem ved det ei, hvi Konge-Daaden griber hele Høstet mest, naar den er i dets Land, som Hjerde Christianis, at det er, fordi Enhver med lige Ret kan falde Kongen sin; og intet Under da, at Tidts Helte, som aldeles tabe sig i Høstet, og laae som Patriarker for os alle, finde mest Deltagelse. Er det Ulydsning, at worde blind for Ting, saa foleklare? Er det Ridsdam, at mene, de gamle danske Helte blev mere ufriske til at søvret for os, til at virke paa os som saadanne Holste-Patriarker, fordi de ret eiendommelig dannedes dertil, snart ved Sammenfletning af flere Enkeltes Bedrift, og snart ved en poetisk Udfyldning, som afbilder hele Holste-Livet? Er det da en Dom, som hviler over Norden, at det skal have opffudt og ovesfct det Herligste, det Udelste, som er opffommet i Menneste-Hjertet, men være blind derfor: at vi skal eis en Mythologie, som underfalskhorisk omfatter og afbilder Helte-Livet i hele Menneste-Slægten, og en Tid-Historie, der mytisk udsoluder dette Liv i nordisk Kæmpe-Daad; at vi skal eis disse magelose Danne-mø, og ikke vide der, men heller begrave dem under Bunken af aandelose Tidets kritiske Heie-Stærn, indtil endelig en Avindsmand saar Die paa de Rette-Lys, som brænde over Skatten, og graver den ved Rette-Lid, misbruger den til sorte Konster, og bevise triumpherende, at vi, som vidste et at stionne paa vor Riddem, maae have hjaaltet den fra ham! Ja, det er Dommen, som hviler over os, hvi vi selokloge foragte, solde forstydde de gamle Sagamænd, isichenfor at lytte selv til deres Tale, og bede Høstet lytte med, saa vi atter kan worde fortroelinge med dem, og efterhaanden lære bedre at udsolde, samle og forklare hvad vi høre. Det slog mig, derfor greb jeg Pennen, derfor raadde jeg om-Hjelp, og nu, da det, ved en Daad i Hællskab, er i det Mindste blevet mueligt, at Norden kan voagne og virke paa Nye i Fæderens Land, nu taffer jeg, i Fæderne-Bandets Navn, hvitdelig Enhver, fra Kongen og hans Brænde til den Min-geste paa Straa, som har villig hjulpet til;



lødt sig uforgjængelige Minde-Mærker; thi det var deres fælle Troe, at endog slæve Sværd fik Rødb som Klæde, men at selv de brøsteste Egge lægge sig for Holste-Land. Dog, maaffee var det et Spring jeg gjorde, maaffee kan et Høst begejstres uden at kjende og elske sin Helte-Land, uden at glæde ved Mindet af de store Mænd og Skrifter, der lyselevende i Holste-Sagn have fra Arilds-Tid søvret over Landet, ja indre som sande Holste-Stjerner i Tidts Duskthed, lige lysende og lige virkelige, kiøndt Ingen kan anvise dem deres indbegnede Plads, ubmaalde dem og deres Afstand: desværgede lige lysende og lige virkelige, og just derfor uendelig gjennemgribende virksomme paa det hele Høst til alle Tider; thi hine Helte med deres Gjerninger udgjøre aabenbar et Aere-Gods, som trodser Skifte-Retten, som eis kun i Hællskab, som Ingen udelukkende, men Alle i Høring kan tilegne sig, og Hvilket den med Rette nyder mest, som mest kan gribe, alt efter den gamle nordiske Lov i Landens Rige: hver nyde, som han nemmer, da Ingen fleer Ufriet! Maaffee, siger jeg, kan et Høst begejstres af Andet: beaandes til at drøgte sig som en udelig Hællhed, til med Mod og Kraft at bestrebe Alt, hvad der vil stille og hvad Gud i det har sammenfriet, til i Hælligt Hællskab at sætte Alt paa Børmene: intet Offer falde for stort, naar det gjælder om Holste-Livets Røkning og kraftige Fortættelse? Nei, man sige hvad man vil, berufes kan et Høst af mangeaande Ting, og tee sig i Hællskab med en forbaufende Styrke, men det er kun Bærfærdig-Gang: en Heber-Dram om Kraft og Helte-Mod, som inart forvinder, og efterlader indvortes som udoortes kun Spor af Dødelagelse; begejstres kan kun et Høst paa Nye, naar der i dets Historie søvret en Helte-Land over Hædernes-Båndet, og Det da, i Kiørlighed til dens Bedrifter, gribes igen og besjæles af den. Og hvem tør nu vel nægte, at saadanne Helte-Lænder, i de gamle Kroniker, i Sagn og Biser, søvret over Norden, ja at en eiendommelig Helte-Land søvret over Danmark, ret eiendommelig i hine magelose, kun af Ridsforsand forøgete, ved Caro berarede Holste-Sagn: eiendommelig, saa sandt som det til alle Tider var høimodige Danne-mænd,

som Haa, medfødt, kun med Liv og Løst at kæmpe for det Kiørestte: for Kælle-Mo og Lande-Fred, for Fædre-Mann og Moders-Maal! Hvem ved det ei, hvi Konge-Daadten griber hele Høstet mest, naar den er i dets Land, som Hjerde Christianis, at det er, fordi Enhver med lige Ret kan falde Kongen sin; og intet Under da, at Dids Helte, som aldeles tabe sig i Høstet, og saae som Patriarker for os alle, finde mest Dødelagelse. Er det Døpløsning, at worde blind for Ting, saa foleklare? Er det Ridsdem, at mene, de gamle danske Helte blev mere ufriske til at søvret for os, til at virke paa os som saadanne Holste-Patriarker, fordi de ret eiendommelig dannedes dertil, snart ved Sammenfletning af flere Enkeltes Bedrift, og snart ved en poetisk Udflydning, som afbilder hele Holste-Livet? Er det da en Dom, som hviler over Norden, at det skal have opffudt og øviffet det Hælligste, det Bedste, som er opffundet i Menneste-Hjertet, men være blind derfor: at vi skal eis en Mythologie, som underfalskforiff omfatter og afbilder Helte-Livet i hele Menneste-Slægten, og en Dids-Historie, der mytiffit udfolder dette Liv i nordisk Kæmpe-Daad; at vi skal eis disse magelose Danne-mænd, og ikke vide der, men heller begrave dem under Bunken af aanda-løse Tidets kritiske Heie-Stærn, indtil endelig en Avindsmand saar Die paa de Rette-Lys, som brænde over Skatten, og graver den ved Rette-Lid, misbruger den til sorte Konster, og bevise triumpherende, at vi, som vidste et at stionne paa vor Riddem, maae have hjaaltet den fra ham! Ja, det er Demmen, som hviler over os, hvi vi seloflige forøgte, folde forfføde de gamle Sagamænd, isichenfor at lytte selv til deres Tale, og bede Høstet lytte med, saa vi atter kan worde forfførlige med dem, og efterhaanden lære bedre at udføde, samle og forklare hvad vi høre. Det slog mig, derfor greb jeg Pennen, derfor raadde jeg om-Hjelp, og nu, da det, ved en Daad i Hællskab, er i det Mindste blevet muellig, at Norden kan voagge og virke paa Nye i Hædernes Land, nu taffer jeg, i Hædernes-Båndets Navn, hvitidelig Enhver, fra Kongen og hans Brænde til den Min-geste paa Straa, som har villig hjulpet til;



men bebor og beboerger tilige Enhver, som veed, eller ahner dog hvad det gielder, at viede fremdeles, og ei vilde, før det er kommet Menig-Mand for Øren, hvad vi har kjædet til dem. Lad os ei spørge, hvad det nytter, thi derpaa veed vi, kun fremtid kan svare, men lad os gjøre hvad vi kan, i Haab, at Haabet ei besvømmes! Alde haade vi jo dog, i Sandhed, haadt vor Elær, om det blev mest til Nul, vi lode Nordens Rinder prænte; og hvem et Død fra mine Læber nogenstunde greeb, tree dog kun aldrig, om han end synes saa, at Ordet i de Røget, hvor jeg overvandt mig selv, kunde aande mindre Kraft, end det jeg ellers føer! Prøver det paa Bern, tilige, teinemme, og det skal vist kiendes paa deres Manddom, hvis Død det var, som ider saa; værder smaa, at I kan være! Mit derst, saa Liden og saa Meget, som jeg med ferig Anstrængelse mægtede, har jeg nu gjøet, og kun siebliflig skal det fornuelige mig, om det maatte synes forgiøves; thi jeg gjorde dog min Skyldighed, og jeg veed, hvor tyer paa, hvad han er kommen af, saa, har jeg frænder, saer jeg Bisland, har jeg Ingen, lad da kun Liden vise, om det er saa stor en Vre, ei at have saalles Fædre med mig! Kellig sætter jeg mig hen, med Danne-Kongens Understøttelse, at samle og forbinde det Markværdige Man ved sin Danmark, Sier Sax og 8 Dage, og mit inderlige Ønske er, at samme Land, som oplivede og besjælede mig da jeg forandrede de gamle Kroniker, maa hvile over mig, medens jeg prøver paa, hvad sagtens ei er let, da det er ei engang forlagt af Nogen, at fortælle levende og folkeligt, hvad hele Folket burde vide at fortælle deres Børn om vore nærmere Fædre. Det er mit inderlige Ønske, og Begundelsen indfyder mig det Haab, at det skal lykkes; at det skal lykkes mig, her som hist, naar det Starke griber mig, da at dæmpe Begjæringer, og lade den, dæmpet, udbrede sig over det hele; at oplæse det Sprag, hvort jeg taler højt om de forrige Dage, og skjule dets Kieme i de ensfoldige Død, som Umyndige sette. Det, seker jeg, det, kan jeg forsaae, er Hølle-Kvæts Løv, og, om da al Verden vilde frette dermed, saa maatte jeg dog gjøre det, gjøre det, som Døngmand, med

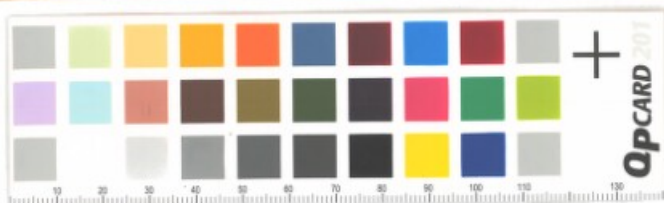
Glæde, om end den Pusling, der lægt paa mit Guld, skulde være, som Gud forbyde, det eneste Barn jeg kjende. Sikkerlig vil Eftersigten, med anderledes Ret, end da der nu forages ved Kronike-Stilen, finde, den er alt for lidet Dansk, men den vil ogsaa bedre vide, hvad der hører til at oplive døende Tungemaal, og glæde sig ved, at Kroniken dog, nu som før, er Dansk i Aand og Sandhed!

N. F. S. Grundtvig.

Indenlandste Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 7de August.

I Anledning af Deres Majestæters Kongen og Dronningens Hjemkomst fra Deres Rejse bevidnede i Gaar Aftes de Herrer Studenter i Kjøbenhavn Allerhøifammme deres Hingivenheds- og Trokædsloffer paa en særdeles høilidelig Maade. Uagtet mangfoldige Studerende, seer medbest Hæderne, vare fraværende, udgjorde de til Høilidigheden forsamledes Lat dog over to Hundrede. Henimod Kl. 10 vare de samlede i Frederiksberg By, og begavede sig, alle sort klædte, med blaffende Falker og med Musik, i stuttet Orden gennem Haugen, drevte sig ved Terrassen i to Afdelinge, som igjen samledes ved Slots- tet. Ved en dertil udvalgt Deputation, som bestod af de Herrer Regentkammeret Ulrich Schmidt, Boylner og N. F. Jespersen, nøde de den Vre at overlevere Deres Majestæter og de kongelige Prindsesser en til Dagens Høilidighed forfattet Sang, og i saa Død at udtrykke de varmeste Høfler for Kongen og Kongehuset. Det betogede Hans Majestæt Kongen og ligesledes Hendes Majestæt Dronningen at ytre i de naadigste Udtryk Sin Tak og Hilsen til Studenterne for det modtagne Bøvis paa



men bebor og beboerger tillige Enhver, som veed, eller ahner dog hvad det gielder, at viede fremdeles, og ei vilde, før det er kommet Menig-Mand for Øren, hvad vi har kjædet til dem. Lad os ei spørge, hvad det nytter, thi derpaa veed vi, kun fremtid kan svare, men lad os gjøre hvad vi kan, i Haab, at Haabet ei besvømmes! Alde haade vi jo dog, i Sandhed, haadt vor Elær, om det blev mest til Mæt, vi lode Nordens Rinder prænte; og hvem et Død fra mine Læber nogenstunde greeb, tree dog kun aldrig, om han end synes saa, at Ordet i de Røget, hvor jeg overvandt mig selv, kunde aande mindre Kraft, end det jeg ellers fører! Prøver det paa Børn, tillige, teinemme, og det skal vist kiendes paa deres Manddom, hvis Død det var, som ider saa; værder smaa, at I kan være! Mit derst, saa Liden og saa Meget, som jeg med ierig Anstrængelse mægtede, har jeg nu gjort, og kun siebliflig skal det fornuftige mig, om det maatte synes forgiøves; thi jeg gjorde dog min Skyldighed, og jeg veed, hvor tyer paa, hvad han er kommen af, saa, har jeg frænder, saer jeg Bisland, har jeg Ingen, lad da kun Liden vise, om det er saa stor en Vre, ei at have saalles Fædre med mig! Kælig sætter jeg mig hen, med Danne-Kongens Understøttelse, at samle og forbinde det Markværdige Man veed om Danmark, Sier Sax og 8 Dage, og mit inderlige Ønske er, at samme Land, som oplivede og besjælede mig da jeg forandrede de gamle Kroniker, maa hvile over mig, medens jeg prøver paa, hvad sagtens ei er let, da det er ei engang forlagt af Nogen, at fortælle levende og folkeligt, hvad hele Folket burde vide at fortælle deres Børn om vore nærmere Fædre. Det er mit inderlige Ønske, og Begundelsen indfylder mig det Haab, at det skal lykkes; at det skal lykkes mig, her som hist, naar det Største griber mig, da at dæmpe Begjæringer, og lade den, dæmpet, udbrede sig over det Hele; at oplæse det Sprag, hvort jeg taler højt om de forrige Dage, og skjule dets Kieme i de ensfoldige Død, som Umyndige sette. Det, seker jeg, det, kan jeg forsaae, er Hølle-Kvæts Løv, og, om da al Verden vilde frette dermed, saa maatte jeg dog gjøre det, gjøre det, som Døngemand, med

Glæde, om end den Pusling, der læget paa mit Huis, skulde være, som Gud forbyde, det eneste Barn jeg kjende. Sikkerlig vil Eftersjækten, med anderledes Ret, end da der nu forages ved Kronike-Stilen, finde, den er alt for lidet Dansk, men den vil ogsaa bedre vide, hvad der hører til at oplive døende Tungemaal, og glæde sig ved, at Kroniken dog, nu som før, er Dansk i Aand og Sandhed!

N. F. S. Grundtvig.

Indenlandste Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 7de August.

I Anledning af Deres Majestæters Kongen og Dronningens Hjemkomst fra Deres Rejse bevidnede i Gaar Aftes de Herrer Studenterne i Kjøbenhavn Allerhøiøstamme deres Hingivenheds- og Trokædsloffer paa en særdeles høilidelig Maade. Uagtet mangfoldige Studerende, seer medbest Hæderne, vare fraværende, udgjorde de til Høilidigheden forsamledes Lat dog over to Hundrede. Henimod Kl. 10 vare de samlede i Frederiksberg By, og begavede sig, alle sort klædte, med blaffende Falker og med Musik, i stuttet Orden gennem Haugen, drevte sig ved Terrassen i to Afdelinge, som igjen samledes ved Slots- tet. Ved en dertil udvalgt Deputation, som bestod af de Herrer Regentkammeret Ulrich Schmidt, Boylner og N. F. Jespersen, nøde de den Vre at overlevere Deres Majestæter og de kongelige Prindsesser en til Dagens Høilidighed forfattet Sang, og i saa Død at udtrykke de varmeste Høiester for Kongen og Kongehuset. Det betogede Hans Majestæt Kongen og ligesledes Hendes Majestæt Dronningen at ytre i de naadigste Udtryk Sin Tak og Hilsen til Studenterne for det modtagne Bævis paa

